

Tien jaar later.

Dit is wat ik heimelijk denk. Een volle trein, toch: een stiltecoupé. Niemand eerbiedigt die stilte. Ipods, gsm's, onbenullige gesprekken. Ik zeg niets, krop het op. De woede dooradert mijn bloedbanen tot aan mijn tenen. De overlast continueert. Ik sta op, pak mijn revolver, schiet driemaal in het plafond en eis stilte.

Zij zegt: 'Ik hou van je.

Ik hou van je, ik hou van je, ik hou van je. Afstand maakt niet uit, tijd evenmin. Zo moet je het niet zien, zo moet je niet denken. Ik hou van je, ik hou van je, ik hou van je. Wees niet bezorgd, ongerust allerminst. Talm elke woede, benut je talent, wees onbezonnen. Ik hou van je. Jij hebt mijn leven veranderd.'

Ach, de zekerheid waarmee men over zichzelf spreekt – elke twijfel geïnternaliseerd, gecultiveerd – in een cultuur 'waar gevoelens het bewijs moeten leveren.'

Misschien taal ik beter in het schrijven. Over mijn spreken weinig te spreken formuleer ik gedachten als gedichten. Maar geen dichter, hoogstens dichter. Dichter zoals helen, dichten, de wond die geneest – taal ik zoals het mij lijkt, laat ik overal mijn woorden slingeren.